

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **K. J.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 7 lipca 2020 r.,
zażalenia wniesionego przez skazanego
na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 12 maja 2020 r., sygn. akt V KO 37/20,
w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia
16 stycznia 2014 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt II K (...), wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 maja 2020 r., sygn. akt V KO 37/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego K. J. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt II K (...), wskazując, iż wystąpiła podstawa określona w art. 545 § 3 k.p.k., tj. oczywista bezzasadność wniosku.

Na to postanowienie zażalenie wniósł skazany, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, poprzez stwierdzenie, iż w jego piśmie o wznowienie postępowania brak jest wystarczających argumentów, aby postępowanie to wznowić.

W konkluzji autor zażalenia wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2020 r., sygn. akt V KO 37/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Środek odwoławczy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy wskazał motywy zastosowania instytucji określonej w treści art. 545 § 3 k.p.k. podnosząc, że przedstawiona przez skazanego argumentacja w żadnym stopniu nie mieściła się w katalogu podstaw wznowienia. Już na pierwszy rzut oka widoczna była więc bezzasadność wniosku, konsekwencją której był brak podstaw do poddania go wstępnej kontroli, chociażby na potrzeby wyznaczenia obrońcy z urzędu. W tych realiach treść art. 545 § 3 k.p.k. obligowała Sąd Najwyższy do odmowy przyjęcia wniosku, o czym zasadnie orzeczono zaskarżonym postanowieniem.

W zażaleniu skazany przedstawił argumentację niemającą znaczenia dla oceny zasadności zaskarżonego postanowienia. Argumentacja ta sprowadza się bowiem do kwestionowania słuszności skazania K. J. . Nie mogła być ona zatem skuteczna.

Z przytoczonych powodów orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.